

Михаило Шћепановић (*Белград, Србија*)
Ивана Давитков (*Белград, Србија*)

ИМЕНОСЛОВ СЕЛА СМИЛОВЦИ (1899—1915)

The name register of the village of Smilovtsi (1899—1915)

The subject of the paper is the systematic research of the anthroponymy of the village of Smilovtsi, district of Tsaribrod, for the period 1899–1915. The aim of the study is the presentation and the linguistic analysis of the above mentioned anthroponymic material. The paper gives the basic geographical, ethnological and historical data about the studied area which is populated mostly by people of Bulgarian origin. This study marks the beginning of onomastic research of the area which has not been studied so thoroughly in this respect as yet. The analysed anthroponymic material bears the ethnocultural, linguistic and historical features which most probably are typical of other similar areas situated along the border especially when closely related languages such as Bulgarian and Serbian, are concerned.

Keywords: onomastic systems, anthroponymy, name register, word formation of anthroponyms, village of Smilovtsi

0. Увод

0.1. Приступ истраживању и начин прикупљања антропони-мијске грађе

Овај рад има за предмет истраживања преглед, односно систем-скије сагледавање антропоније села Смиловци, општина Димитровград, и то у временској оси 1899–1915. година. Циљ овог истражи-вања је прикупљене антропонијске грађе за дати период и њена основна лингвистичка интерпретација. Антропонијска грађа која се овде сагледава прикупљена је на терену, у месној канцеларији

села Смиловци, јуна и августа месеца 2009 године. Као извор за ексерпирање грађе коришћене су, првенствено, матичне књиге рођених. Као почетна година за одређење корпуса истраживања узета је 1899, због тога што су из овог периода најстарије матичне књиге, јер пре ове године не постоје књиге рођених у месној канцеларији. За потребе наше теме узета су имена деце и њихових родитеља из поменутог периода.

1. ДООНОМАСТИЧКА ИСТРАЖИВАЊА

1.1. Географски положај

Село Смиловци се налази 12 km североисточно од Димитровграда¹ на крајњем југоистоку Републике Србије. Смиловци је збијено сеоско насеље у региону познатом као Забрђе². Село је смештено у највећем крашком пољу у источној Србији (Одоровско-смиловском), у малој падини у подножју Видлича на надморској висини од око 730 m. Др Јован Ћирић, који даје значајне податке о пореклу и истражености насеља горњег Понишавља и Лужнице, а у чији састав улази општина Димитровград са своја 44 сеоска насеља, овако одређује границе овог простора: „Горње Понишавље са Лужницом (у границама Југославије) захвата простор у горњем току Нишаве, у сливу Височице и Темштице, захвата доњи ток Јерме и котлински и ободни простор Лужнице. Овај простор највећим делом се поклапа са територијом данашњих општина: Пирот, Димитровград и Бабушница. Са североисточне, источне и југоисточне стране ограничен је југословенско-бугарском границом, а са северозападне, западне и југозападне стране Тимочким басеном (Буцак и заглавски крај), средњим Понишављем (белопаланачки крај) и Власином”³ (Ћирић 1979: 121).

1.2. Етноисторијски преглед

Археолошка и историјска истраживања подручја општине Димитровград су оскудна. У раду др Петра Петровића (1979: 183) *Понишавље у античко доба* наведено је неколико археолошких локалитета који, вероватно, обележавају античка насеља дуж пута за Сердику, међу којима је и Димитровград, где су пронађени остаци два миљоказа и ex voto Хекати некропола. Код истог аутора налазимо

да је античко становништво у Понишављу, судећи по ономастичким и топономастичким подацима, врло сложено, са „домороцима трачког, илирског и келтског порекла”, а што је разумљиво с обзиром на то да се ради о граничним областима (Петровић 1979: 184). У књизи *Димитровград 1877–1945* налазимо да је „масовно насељавање овог краја отпочело досељавањем Трачана, од којих су се овде највише раширила влашка скитачко-сточарска племена” (Златковић, Васев, Видановић 1989: 11). Према поменутиим ауторима, ова племена су се одржала до доласка Словена, када је извршена њихова потпуна словенизација и када је почео процес њиховог формирања у Шопе, као посебног словенског етничког варијетета. У почетку су се ова племена повлачила у неприступачне пределе Знепоља, Видлича и Старе планине и тамо формирала своја привремена сточарска насеља, док су Словени запосели све котлине Понишавља. Након извршене словенизације делови ових племена су се спуштала у равнице, где су са Словенима формирала заједничка сеоска па и градска насеља. Међутим, по њима се највећи део Влаха задржао и даље у планинским пределима и на најпогоднијим местима формирао своја стална насеља, у речним долинама ради развоја земљорадње, док се онај на високопланинским пашњацима задржао ради развоја сточарства. Аутори сматрају да управо из тог доба потичу сва сеоска насеља која су формирана у долини Нишаве, Бурела, Знепоља, Забрђа и Ви-сока.

О друштвеним приликама, животу и обичајима становништва и важним историјским догађајима у овом крају углавном сазнајемо из путописних извора. Тако се као година пада под турско ропство овог краја узима 1433 година на основу бележака француза Де ла Брикера који је на свом повратку из Јерусалима прошао кроз Пирот где је тада било Турака (Николов 1963: 9). О тешком положају покороног становништва пишу и многи путописци, међу којима и Ханс Дерншван који је 18. Јула 1555. године на путу од Софије за Цариград срео велики број Бугара и по двадесеторо у групи како, након девет дана пута журе из Цариграда. Након двомесечне ангарије⁴ код султана, враћали су се кући да сакупе своју реколту, која је пропадала (Николов 1963: 9). Код истог путописца налазимо да је 19. јула на

путу Цариброд - Ниш срео много Бугара који су у великим бачвама носили султански десетак вина према Софији. До напуштања ових крајева и локалног премештања села донази нарочито за време аустријско-турских ратова крајем 17. века и у првој половини 18. века, о којима код Ј. В. Ћирића налазимо „У аустријско-турском рату 1689-1690 године, становништво је више страдало од продрлих аустро-мађарских и добровољачких снага, а у рату 1737. године више од турских јединица и свакојаког башибозука” (Ћирић 1979: 125,126). Код истог аутора налазимо да има индиција да је становништво горњег Понишавља у првом рату пружало чак и помоћ Турцима у борбама код Драгомана, међутим, у рату 1737. год. становништво овог краја доживело је теже репресивне мере од стране Турака. Код Б. Николова налазимо да је путописац и секретар грофа Хуга од Вирмонда 1719. год., пролазећи овим крајем, записао да је у околини Пирота било много хајдука. У то време су Турци преузимали велике војне операције у овом крају, а у исто време обесправљени народ је био пљачкан и од стране крџалија окупљених око видинског паше Пазван Оглуа, одметника од Порте, који је под својом влашћу држао Видин и околину. Крџалијске чете су због повољних географско-саобраћајних прилика и близине, пустошиле и читаво горње Понишавље.

Село Смиловци се помиње по први пут од Феликса Каница који је 28. августа 1871. године, пролазећи кроз димитровградски крај, на путу за Берковицу, открио у Забрђу 23 насеља која су бројала од 30 до 70 кућа, са великим баштама, њивама, великим стадима, али малим школама и допунивши карту новим открићима, упутио се западним рубом „Три пута” у правцу св. Ћирика, прошао кроз Моинци и стигао у Смиловце, које је тада имало 60 кућица, које су се налазиле на седамсто педесет и девет метара надморске висине (Николов 1963: 17,18).

У Царибродској околији⁵ после уједињења јужне и северне Бугарске и српско-бугарског рата извршена је нова територијално-административна подела. Према њој се се Царибродска околија 1887. године састојала од једне градске и 9 сеоских општина, међу којима и смиловска сеоска општина која се састојала од 7 села (Райчевски

2008: 33). Према пребројавању становништва 1891 године Смиловска општина је имала 3051 становника, а село Смиловци 631 становника и 93 куће. Становништво је бугарске националности (Рајчевски 2008: 47). После балканских ратова и краја Првог светског рата у Париском предграђу Неју потписан је мировни уговор, којим се између осталог град Цариброд 6. новембра 1920. год. припаја Краљевини СХС, у чијим границама остаје све до почетка Другог светског рата, када је на кратко овај крај опет био у границама Бугарске, а потом улази у границе Србије. Према пребројавању становништва из 1921. године смиловска општина је имала 4552 становника (Николов 1963: 41). После Другог светског рата наступа емиграција становништва, а сеоска емиграција је имала за последицу пражњење села што се одразило у каснијим пописима становништва, па је тако према подацима из 1948. године село имало 184 домаћинства, са укупно 964 становника, 1953. године – 556 становника, 1961. -387, 1991. - 287, да би према последњем попису становништва из 2002. год. имало свега 163 становника. Становништво села Смиловци као и саме општине је углавном бугарске националности, па се тако на попису становништва 2002. год. 124 становника, односно 76,07% (од укупно 163) изјаснило као Бугари.

1.3. Порекло и назив села

Значајне податке о сеоским насељима у општини Димитровград даје Јован Ћирић (Ћирић 1983). Код њега налазимо да се село Смиловци по први пут помиње у непотпуном списку војничких баштина пиротског и суседних крајева с почетка 17. века (1606. год.). У овим документима село се помиње као *Исмолџче/Исмолџче* у саставу казе *Шехирџој*⁶ „са једном живом (неког Стака Станула) војничком баштином и 11 празних баштина (Ћирић 1979: 170). Назив Смиловци се изводи из влашко-румунског или словенског личног имена *Смил/о*, односно насеље које је засновао Смил или његов род. Ј. Ћирић и В. Николов, која даје списак микропонима у Забрђу (Николова 2001), допуштају да се назив села може извести из речи *смил*, што би у преводу значило храст или храстова шума. Нама се чини да је вероватније овај ојконим везати за антропонимску базу *Исмаил*.

2. Антропонимија

2.1. Класификација личних имена према пореклу

Састав система личних имена као и њихов избор умногоме зависи од друштвених прилика у одређеном периоду. Па ипак, може се рећи да постоје имена која су се добро очувала током векова и која се релативно често употребљавају и данас. Тако је Н. Ковачев према трајности и учесталости (фрекфрентности) употребе бугарски систем личних имена условно поделио на два круга имена – ф о н д и с а с т а в (Ковачев 1987: 14). Фондом сматра она имена која су се добро очувала током времена и која су фрекфрентна (Ковачев 1987: 14). Према Н.Ковачеву имена се по свом пореклу могу поделити на три групе: домаћа имена, имена страног порекла и калкирана (преводна) имена. (Ковачев 1987: 16). У домаћа имена он убраја она имена која су настала од сложених и простих основа по општесловенским јужнословенским и бугарским типовима и обрасцима.

На основу материјала који смо прикупили на терену лична имена ћемо поделити на четири групе:

2.1.1. Лична имена словенског порекла: Агна, Божика, Божура/Божурка, Босилка, Величко, Веселињ, Владимиръ, Грозданъ, Грозда, Дарина/Даринка, Драга, Здравка, Златанъ, Зорка, Краса (< Красимира), Крема < (Кремена), Кана (<Вълкана, Петкана, Милкана), Кошута, Кърсто (буг. Кръстьо), Любенъ/Любенъ, Люба, Лада (<Влада < Владимир), Милица, Миладинъ, Мила, Милко, Милка, Мица, Милош, Миланка, Миланъ, Милия, Миленко, Мила, Милена Младенъ, Младенка, Мирко (< Миро < Добромир), Мира (< Добромира), Недко/Нетко (< Недо < Неделко), Нейко/Нейчо (< Нейо < Недъо < Неделъо), Найденъ, Найда, Невена, Първан, Ризанъ, Ризанка, Риза (< Харизан), Роза, Роска, Руса, Руска, Рада, Райна (< Траяна), Ранча (< Хранча), Русанда (< Руса), Стануль, Стоилъ, Станка, Стоянка, Сремка, Стойчо, Сокољ, Стамена, Селика, Стания, Стоянъ, Стаменъ, Славена, Сливка, Сретенъ, Светославъ, Троянка, Цека/Цеко (< Цветко), Цветана, Ценко, Ценка, Цветко, Цвета, Цветана, Цура (< Сура), Цено, Явурка;

2.1.2. Прабугарска: Асенъ, Аспарухъ, Боризъ/Борисъ, Бояна (мада ова два последања познају и други јужнословенски језици).⁷

2.1.3. Имена страног порекла заступљена у прикупљеном материјалу могу се поделити на:

а) **имена грчког порекла:** Андреја (од Андрей), Александър, Анастасия, Василь (< Василий), Георгий/Георгии/Геоги/Георги/Георгис, Глигоръ/Григоръ, Глигория, Димитаръ/Димитъръ/Димитрија, Елена, Ефтим (< Евтимий), Зойка (< Зоя), Кира/Кирилъ, Кирлъ/Кирко, Киро (< Кирил), Кирика, Методия (< Методий), Никола, Олимпия, Параскева.

б) **имена старојеврејског порекла:** Ана, Аврамъ, Адамъ, Давидко/Давитко (< Давид), Данаилъ (< Даниел), Иванъ, Йован, Йорданъ, Лазаринка, Марија/Марија, Мана (< Емануел или Томан), Маноилъ/Манолъ (< Емануел), Симо (< Симеон, Симон), Сара, Симионъ.

в) **имена латинског порекла:** Виктория, Марко, Марина, Мартин, Наталия, Павла, Павелъ, Северинка (<Севера< Север), Фиктория (ум. Виктория), Юлка (<Юлия), Юлияна

г) **западноевропска имена:** Елеонора, Напалеонъ/Напалионъ, Олга (од сканд. Heilga), Суска, Суса (< Суса < Суза < Сузана), итал. Бета (< Елизабета), Вета (< Елисавета < Елизабета).

д) **персијског порекла:** Севдена, Севда.

2.1.4 Преводна имена (калке): Верка деминутив од Вера грч. Ρίστѐ, Делчо, Делча < Неделчо деминутив од Недеља, грч. Κυριακ, Динка < Господинка<Господина, грч. Κυριακ “имаћ сила, управљаваћ”, Каменка < Камена, Камен, грч. Ρέτρος, Надежда от надежда “очакване за нешто добро и хубаво”; грч. Ερπίς, Пена < Петкана < Петка, грч. Παρασκευα, Παρασκευев “подготовка за празника, петък”, Спасен грч. Сотир од Σῶτήρ “спасител, покровител”.

На основу изложеног материјала може се рећи да највећи број личних имена чине хришћанска имена из источноправославног календара и то грчког порекла, мање их је јеврејског, а најмање латинског порекла, што је разумљиво с обзиром на то да је становништво које насељава овај ареал источноправославне вероисповести. Већем делу тих имена промењен је изворни облик који је на различите прилагођен локалном говору по народном језичком осећању. Највећи део имена је скраћен (в. т. 2.3.4.). Тако се нпр. календарско име *Георги*, које једно од најзаступљенијих мушких имена грчког

порекла, јавља као *Георгий, Георгии, Геоги, Георги* и *Георгис* грч. Γεώργιος у преводу *земљорадник, буг. земеделец*. Најзаступљенији облик је *Георги*, док се ово последње јавља само једном. Скраћена имена типа Гога, Гюра (промењено од Георги > Ѓьорги), Герго (Георги > Герг(и) + о) Н.Ковачев изводи из имена Георги, док за име Гера, Геро допушта да је скраћено од Герасим или Георги. Име Григорий, грч. Γρηγόριος < grēgōgēō „стоя буден, бдя” добија говорни облик *Глигор, Глигорија*. Од личног женског имена *Зоя* грч. Ζόη што значи *живот* добивено је име од миља *Зойка* додавањем једног од најпродуктивнијих суфикса деминутивног значења у овом говору. Исту ситуацију налазимо и код имена старојеврејског, латинског и западноевропског порекла

У обрађеном корпусу имена јавља се неколико имена прабугарског порекла: *Аспарухъ, Асенъ, Борисъ/Бориз*, мада се различити аутори често не слажу око тога. Име *Аспарух* је име оснивача бугарске државе (681. год.). Н. Ковачев име изводи из иранског *Аспарук* „којто има светли коне” ослањајући се на БЕР I (Ковачев 1987: 48). Исто објашњење налазимо и код Ђ.Заимова који додаје да је старији облик овог имена *Асен* (Заимов 1988: 11).⁸ Према Б. Симеонову лично име *Аспарух* и његове варијанте *Есперих, Исперих* и *Испор* су ирано-прабугарског порекла и у преводу значи „Белият конник”. Ово име се јавља само једном 1908. године, што не значи да га пре 1899 године није било. Име *Асенъ* је име бугарског цара Асена I (1187–1196), стб. асснъ, асенъ туранског (прабугарског, куманског порекла) (Ковачев 1987: 48) такође се јавља само једном.⁹ За разлику од њих име *Борис* се употребљава чешће и то у две варијанте *Боризъ* и *Борисъ*. Н. Ковачев га сматра прабугарским или словенским, скраћено од имена *Борислав*¹⁰. О пореклу женског личног имена *Бояна* које је настало од мушког имена *Боян* додавањем неутралног суфикса за женски род -а се такође постоје различите хипотезе. Ђ. Заимов га изводи из *Бойо* и суфикса -ан као кратки облик словенског имена *Боимир* „да бѣде голям по борба, в бой” (Заимов 1988: 27, 32). Код Н. Ковачева налазимо повезивање овог имена са именом *Бойо* и глаголом *боя се* „да се боят от него враговете” (Ковачев 1987: 54, 55). С друге стране Б.Симеонов име *Боян* изводи из имена *Батбаян*

bat bajan, bati bajan што на хуно-алтијском значи да постане веома богат (Симеонов 2008: 180,184).

Отежавајућу околност у тумачењу имена из наше грађе представља и чињеница што су она углавном скраћена, па тако једно те исто име може бити изведено из два имена различитог порекла, нпр. скраћени облик мушког име *Нака* односно *Нако* Н. Ковачев изводи из имена *Найден* од *најден* „намерен” које је словенског порекла, али даје и име *Јнаки*, грчког порекла од грч. *Iannáki*, деминутив од *Јане* (Н. Ковачев 1987: 137, 194). Сличну ситуацију налазимо и код скраћених имена: *Даница* демин. од *Дана*, *Даня* < *Богдана*, *Їордана*; срп. *Даница* од *даница* буг. *денница*, *зорница*; демин. *Даничка*, *Мирко* < *Миро*, *Мирьо* < слов. *Добромир* или *Мирон* календ., грч. *Μύρον* – „благовонно масло”; ум. *Мирончо* (Ковачев 1987: 76, 83, 133).

2.2. Семантичка класификација антропонима

Код различитих аутора, налазимо различиту класификацију имена према семантичком критеријуму, мада се све класификације углавном могу свести на поделу имена у две велике групе: прижељкивана имена, односно имена којима се изражавају родитељске жеље за новорођенче и заштитна имена. Ст. Илчев, не узимајући у обзир страна имена јер су она за Бугарина „просто имена на календарски светии, исторически лица и др., а впоследствии – на дядото, бабата или някой близък роднина, чието име подновяват внуците.”, бугарска народна имена условно дели у две велике групе: прижељкивана и заштитина имена магијског карактера (Ст. Илчев 1969: 11). Слично њему, Неђалка Иванова и Пенка Радева у *Имената на българите* у зависности од тога „дали заложеното в тях значение е свързано с някакво пожелание към новородения човек, или е предназначено да го предпазва от злите сили, в чието съществуване славяните са вярвали дълбоко” деле лична имена у две основне групе: прижељкивана и заштитна, с тим се ово мора прихватити као условна подела, јер се врло често прижељкивани и заштитни елементи прожимају у једном имену (Н. Иванова, П. Радева 2005: 18). Н. П. Ковачев према семантичком критеријуму бугарска лична имена дели на четири групе: прижељкивана лична имена, лична имена чије је значење повезано са условима рађања (пол, ред, време рођења), лична имена топони-

мијског карактера, заштитна имена (Н. П. Ковачев 1987: 18, 19, 20, 21, 22).

За семантичку класификацију наше грађе послужићемо се основном поделом на четири групе имена Н. П. Ковачева (Н. П. Ковачев 1987: 18, 19, 20, 21, 22), јер се ова класификација може применити на скоро цео јужнословенски језички простор.

2.2.1. Прижељкивана имена – имена којима се изражава жеља

а) **Квалитет карактера:** Агна (да буде крока и добра као јагње), Веселинџ (да буде весео, веселе нарави), Драгија, Драга (да је драг/а људима), Девка (да буде неискварена и чиста), Любенџ, Люба, Милка, Милица, Мила, Милко, Милош, Миланка, Миланџ, Милица, Миленко, Милена (образовани од придева *мил* „вољен, драг, омиљен”, да буде мио, да га воле ближњи и да он њих воли), Мирко, Мира, Надежда, Рада (да буде радостан), Райна (в. т.2.2.2.), Ценко (образовано од *цена*, да поседује вредне људске особине и врлине), Троянка, Стаменџ, Стамена.

б) **Успех у животу:** Бека/Бека (да постане богат и познат као бег буг. бей), Величко (да буде велики човек)¹¹, Динка (< Господинка), Златанџ, Първан (да буде први у животу, в. т.2.2.3), Сремка (од гов. *срем* „сватбена кола”, да дочека свадбу, да се удоми), Славена (да буде славна, позната), Сретенџ (да буде честит, да има среће у животу), Светославџ.

в) **Живот и здравље:** Здравка (да буде здрава).

г) **Физичка лепота:** Денко, Младенџ, Младенка (да буде млад, младолик), Зорко (да буде светао и леп као зора), Краса (да буде украс света), Мода (< Модрана, *модар* „светлоплав, небоплав”, да буде плавоока), Руса, (плавокоса), Цура (< Сура, од *сур*, *сура* „светлосива, светлоплава).

д) **Цвеће:** Божура, Божурка, Босилка, Венко (< Невен), Невена, Роза, Цвета, Цветана, Цека/Цеко, Цветанџ.

ђ) **Дрвеће и плодови:** Елица (деминутив од *ела*), Сливка, Јавурка (од *јавор*).

е) **Дивље животиње и птице:** Еленко, Еленка, Кошута, Сокољ, Гълџбинка/Голубинка.

2.2.2. Заштитна имена магијског карактера

а) Од глагола стајати, буг. стоя, трајати, буг. трая: Станка, Стануљ, Стана, Стоилъ, Стойчо, Стояњъ, Стојанка, Стания; Райна (< Трајана).

б) Од речи којом се означава јак, чврст и не нарочито вредан предмет: Каменка, Крема (< Кремена).

в) „Ружна” имена: Грозданъ, Гроздана.

г) Имена везана за обичај изношења деце на пут како би их кум пронашао. Найда, Найден, Нака < Найден од дијал. *најден*, буг. намерен, срп. нађен.

2.2.3. Лична имена повезана са условима рађања

Лична имена повезана са наточитим околностима у време рођења детета: Делчо/Делча < Неделчо, Недко, Нетко, Нейко < Неделъо, Недъко, Зорко < *зора*, Пена, Пека < Петкана, Петка, Първан.

2.2.3. Лична имена топонимијског карактера

Йордан/Иордан, Йорданка, Йорда по светој реци у истор. Палестине, грч. *Iordánēs*, јеврејски *Iarden*, Марица по реци Марици, Софийка, Софика, Софа, Софка.

Као што се може приметити из изложеног материјала најзаступљенија су имена којима се изражава жеља родитеља за новорођенче, а жеље су највише везане за квалитет карактера и физичку лепоту. Нека имена се могу истовремено сврстати у две групе, нпр. *Първан* може бити прижељкивано име за успех у животи „да буде први по памети, способностима, раду, имовинском стању”, али исто тако може бити дато сину првенцу (в. 2.2.3.). Исто тако име *Величко* аутори везју за придев *велик*, па га самим тим сврставају у прижељкивана имена, мада оно може извести из Великден, Ускрс, па се самим тим може сврстати у имена повезана са условима рађања тј. иођен на Ускрс. Имена топонимијског карактера су слабо заступљена. У сакупљеном материјалу налазимо три таква имена од којих се два могу тумачити и на другачији начин. Женско име Марица, осим што може да се повеже са реком Марицом, може да буде и деминутив од Мара < Марија, Тамара. Различите варијанте у којима се јавља име Софија *Софийка*, *Софика*, *Софа*, *Софка* кален., стб. софіа, грч. *Sophía* „мъдрост, знање, уменије” које је у народу вероватно повезивано са

имено главног града Бугарске, што је врло вероватно с обзиром на то да је село улазило у састав Софијског округа.

2.3. Творба /творбена класификација/ личних имена

У прикупљеном материјалу заступљена су четири начина творбе личних имена: 1. Лична имена настала од готових лексичких јединица, 2. Деривација, 3. Сложена творба антропонима, 4. Скраћивање личних имена.¹² Најпродуктивнији начини творбе личних имена у овом ареалу су свакако деривација и скраћивање личних имена које је веома заступљено, док су сложена лична имена и лична имена настала од готових лексичких јединица реткост.

2.3.1. Лична имена настала од готових лексичких јединица

То су она лична имена која су настала путем ономизације од именица, придева и бројева и притом сачувала свој основни облик. Таква лична имена у нашем материјалу су мало заступљена и настала су од заједничких именица и придева: *Златанъ, Кошута, Лена, Надежда, Роза, Руса, Соколъ, Сретенъ, Цура*. Овај начин творбе личних имена је непродуктиван у овом говору.

2.3.2. Деривација

Лична имена настала деривацијом, односно изведена додавањем наставака за творбу речи су најмногобројнија у прикупљеној грађи. По свом саставу она могу бити сложена (композити), једночлана и скраћена. Као творбене основе се користе именске (субстантивне), придевске (адјективне), бројеви (нумералне) и глаголске (вербалне) на које се додају префикси и суфикси, односно наставци (формативи).

Суфиксална творба личних имена

Неки од суфикса су непродуктивни, други слабо продуктивни, а по свом значењу могу бити неутрални или деминутивни.

а) Неутрални наставци

-а – за женска лична имена која су настала од мушких личних имена од различитих основа: Бояна, Гмитра (ж. 44, в ЮЗБ, гов. нар. от Димитра с преход на *ди > ги > г' > г* или с изпускане на *и* и преход на група *дм* в *гм*) (Н. П. Ковачев 1987: 72): Драга, Невена, Павла, Стана, Спаса, Стамена.

-а – за мушка лична имена: Анта, Аца, Алекса, Арса, Бека, Васа, Гога, Гера, Гърга, Ига, Кота, Кира, Кола, Коста, Лака, Лека, Лила,

Мила, Миша, Мита, Мана, Сима, Сота, Риста, Рада, Риза, и један случај (-'а) у положају после сугласника Бека.

-ан (-'ан), -ана (-'ана) – Ђованъ, Миланъ, Златанъ, Първанъ, Ризанъ, Стефанъ, Цветанъ, Стоянъ, Димитрана, Димитана, Стефана, Цветана, Јулијана.

-дин – Костадинъ, Миладинъ.

-ен, -ена – Любенъ, Младенъ, Найденъ, Милена, Севдена, Славена.

-ий, -ия – Георгий, Анастасия, Виктория, Глигория, Евгения, Николија, Станија, Методия, Драгија, Милија, Димитрија.

-о – Анто, Ацо, Гърго, Геро, Герго, Иго, Киро, Кърсто, Леко, Нако, Ристо, Христо.

-ош – Милош.

-ул – Стануль.

-ин – Веселинъ, Мартинъ.

-ина – Дарина.

-ил – Стоилъ.

б) Суфикси деминутивног значења

-ка – деминутивни суфикс који се додаје на различите основе код женских ЛИ – Анка, Божика, Босилка, Божурка, Василка, Верка, Гинка, Гълъбинка и Голубинка (1914), Динка, Девка, Даринка, Давинка, Еленка, Енинка, Здравка, Зорка, Зойка, Иванка, Каменка, Костадинка, Кирика, Лазаринка, Миланка, Минка, Миронка, Младенка, Нацка, Николика, Перка, Преображенка, Роска, Руска, Станка, Стојанка, Тудорка, Цека, Јавурка.

-ко – деминутивни суфикс који се додаје на различите основе код мушких ЛИ – Бонко, Величко, Велко, Венко, Денко, Давидко, Еленко, Иванко, Кирко, Милко, Мирко, Миленко, Митко, Недко/Нетко, Нейко, Цветко, Цеко.

-чо – Горчо, Делчо, Иванчо, Нейчо, Перчо, Стойчо.

-ча – Делча, Перча, Ранча.

-че – Иванче.

-ца – карактеристична за скраћена женска и ређе мушка ЛИ – Даница, Антица, Елица, Мица, Николица; Коца.

Префиксално-суфиксална творба личних имена

У нашој грађи пронашли смо само један пример префиксално-суфиксалне творбе личних имена. То је женско календарско име *Преображенка* које се јавља први пут 1912. године, наравно уколико име није везано за црквени презник *Преображене Господње* (код Срба 19. август)

У прикупљеној грађи нису регистровани примери префиксалне творбе антропонима.

2.3.3. Сложена творба антропонима.

У прикупљеном материјалу ретки су примери сложених имена. Пронашли смо свега два таква примера: *Владимиръ*, *Светославъ*. У првом случају ради се о сложеном имену које је настало спајањем глаголске основе *влад* од *владѣя*, *владати* и именице *мир*, срп. *свет*, буг. *свят*. Творбене компоненте су спојене творбеним формантом *и*. Мушко име *Владимир* настало је од старијег *Владимер* „велик, славен с властта си”, а касније је његов други део добио нови смисао *мир* и добило ново значење „да владее, да властва над света” (Н. Иванова, П. Радева 2005: 82; Грковић 1977, Шимундић 1984).

Мушко лично име *Светославъ* је настало спајањем именице *свят*, *свет* и глаголске основе *слав* славя (се), славити (се) путем творбеног форманта *о*.

2.3.4. Скраћивање личних имена

У датом материјалу очита је тенденција фреквентности скраћених и деминутивних антропонимних облика у функцији личних имена, што је скоро општесловенска појава.

Фонетска скраћивања и промене

а) **Испадање самогласника** – на почетку речи: Катерина < Екатерина, Лена < Елена, Нака, Нако < Янаки; на средини речи: Кирлџ < Кирилџ, Велко < Велико.

б) **Испадање сугласника** – на почетку речи: *в* у Ера ум. Вера, *с* у Евда ум. Севда, Лада < Влада, *х* у Риста, Ристо < Христа, Христо, Ранча < Хранча; у средини речи *н* у Дика < Динка < Господинка, *с* у Кота < Коста, *т* у Пека < Петка.

в) **Испадање сонаната** – *й* у Бока < Бойка, Марика < Марийка, Софика < Софийка; *р* у Геоги < Георги, Димитана < Димитрана.

г) **Замена (мешање) вокала:** Ерина ум. Ирина, Енинка ум. Янинка.

д) **Замена сонанта р сонантом л** у Глигор ум. Григоръ (стари книж. Облик Григорий); **Замена сонанта н сонантом м** Димка ум. Динка.

ђ) **Замена сугласника: ц ум. ж** у Цурка ум. Журка < Божурка, *ц* ум. *с* у Цура ум. Сура, *с* ум. *п* у Сараскева ум. Параскева, *ф* ум. *в* у Фиктория ум. Виктория.

е) **Прелаз групе ст у ц:** Коца < Коста < Костадинъ, Нацка < Наца < Наста < Анастасия.

ж) **Прелаз вокала о у у** у речима страног порекла: Тудорка < Тодорка, Явурка < Яворка

з) **Удвајање звукова и слогова (редупликација):** Лила < Илия, Гога < Георги.

и) **У личним именима страног порекла:** група *ио* ум. *ео* Симеонъ ум. Симеон; код имена *Наполеон* које се јавља као *Напалеонъ* вокал *о* замењен је вокалом *а* и *Напалионъ*, где је вокал *о* замењен вокалом *а* и група *ео* замењена групом *ио*; замена групе *ие* групом *аи* Данаил ум. Даниел.

ј) **Прелаз групе дм у гм на почетку речи после испадања вокала и** у Гмитра < Димитра.

к) **Обезвучавање звучних сугласника у именима страног порекла:** Ефтим ум. Евтим (< Евтимий), Суска ум. Сузка (< Суза).

л) **Испадање сонанта њ на крају речи у мушким личним именима страног порекла која завршавају на -ий:** Георги ум. Георгий, Методи ум. Методий.

љ) **Замена сонанта њ на крају речи у мушким личним именима вокалом (’а)** у Методия ум. Методий.

Две фонетске промене

Мушко име *Емануел* јавља се као *Маноил* и *Манол*. У првом случају *Маноил* примећујемо две фонетске промене: вокал *е* на почетку речи испада, а група *уе* група је замењена групом *ои*. У другом случају *Манол* вокал *е* на почетку речи испада, док је група *уе* упрошћена у *о* тј. *уе*>*ои*>*о*. Мушко име *Рангелъ* настало од Архангел настало је испадањем вокала *а* на почетку речи и сугласника *х* у положају између сонаната.

Морфолошке (морфемне) скраћенице:

а) **Скраћивање имена исадањем првог дела имена – слога или морфеме (афереза):** Бета < Елизабета; Гина < Драгина, Гергина, Ганча < Драганча, Горчо < Глигорчо, Динка < Господинка, Денко < Младенко, Делчо/Делча < Неделчо, Неделча, Џота/Џото < Панайот, Кана < Вълкана, Милкана, Петкана, Кола < Никола, Лета < Виолета, Първолета, Милета, Ризанъ, Ризанка < Харизанъ, Симка < Ефросима, Савета < Елисавета, Таска < Анастаска.

б) **Скраћивање имена испадањем задњег дела имена (апокопа)** Бонко < Боно < Богдан, Боян, Васа, Васко < Василий, Евда < Евдокия (види т. б), Ефтим < Ефтимий ум. Евтимий, Џорда < Џордана, Краса < Красимира, Ката < Катерина, Кира, Киро < Кирил, Коста < Костадинъ, Кърсто < Кръстин, Мила/Милко < Миладинъ, Магда < Магдалена, Магдалин, Перса < Персида, Рада < Радослав, Радислав, Радомир, Севка, Сева < Севаста, Севастияна, Севка < Севата, Стефка < Стефана, Сима/Симо < Симеон, Цвета < Цветана.

в) **Скраћивање имена испадањем средњег дела имена (синкопа):** Бока < Божурка, Босилка, Божика; Васка < Василка, Ека < Еленка, Мица < Милица, Пена < Петкана, Торка < Тодорка.

Комбинација морфолошке и фонетске промене

У скраћеном имену *Мита*, *Митко* које је настало од *Димитар* поред аферезе којом је добијено *Митар* испада и сонант р на крају речи: *Димитар* > *Митар* > *Мита*. Исту промену налазимо и код скраћеног мушког имена *Риза* настало од *Харизан*. У оба случаја се запажа испадање сонаната на крају речи.

Слично томе скраћено женско име *Наста* добијено од *Анастасия* добијено је испадањем вокала а на почетку речи и анокопом. Исту ситуацију налазимо и код скраћеног мушког имена. *Сандо/Санда* насталог од *Александар*.

Словенска имена: Агна, Божика, Божура, Бока (претпостављамо да је скраћено од Бойка < Боя < Бояна; Бока < Босилка или Божурка), Босилка, Божурка, Бека/Бека (< Бейко < Бейо), Бонко (< Боно, Бонъ < Богдан, Боян), Величко, Веселинъ, Венко (< Невен), Велко, Владимиръ, Верка, Грозданъ, Гроза, Ганча (< Драганча), Гълъбинка/Голубинка, Денко (Младенко < Младен), Драгия, Динка (<

Господинка < Господина), Даница (< Дана, Даня < Богдана, Йордана), Делча, Делчо (< Неделчо < Неделя), Девка (< Дева), Дарина/Даринка, Драга, Здравка, Златанъ, Зорка, Краса (< Красимира), Каменка (< Камена), Крема (< Кремена), Кана (< Вълкана, Петкана, Милкана), Кошута, Кърсто (буг. Кръстьо), Любень/Любень, Люба, Лепа, Лада (< Влада < Владимир), Милица, Миладинъ, Мила, Милко, Милка, Мица, Милош, Миланка, Миланъ, Милия, Миленко, Мила, Милена Младенъ, Младенка, Мирко (< Миро < Добромир или грч. Мирон), Мира (< Добромира), Недко/Нетко (< Недо < Неделко), Надежда, Нейко/Нейчо (< Нейо < Недьо < Недельо), Найдень, Найда, Невена, Пена (< Петкана), Първан, Ризанъ, Ризанка, Риза (< Харизан), Роза, Роска, Руса, Руска, Рада, Райна (< Траяна), Ранча (< Хранча), Русанда (< Руса), Стануль, Стоиль, Станка, Стоянка, Сремка, Стойчо, Соколъ, Стамена, Селика, Стания, Стоянь, Стамень, Славена, Сливка, Сре-
 тень, Светославъ, Троянка, Цека/Цеко (<Цветко), Цветана, Ценко, Ценка, Цветко, Цвета, Цветана, Цура (< Сура), Цено, Явурка

Грчка имена: Арсенъ (од Арсений), Анта/Анто (од Антон), Ан-
 дрея (од Андрей), Аца/Ацо (од Александар), Алекса/Алекси, Антица,
 Александъръ, Ангелаки (от Ангел), Анастасия, Арса (од Арсений),
 Ангел, Васа (< Василий), Васка, Василь, Василна, Васко, Василна,
 Гога (< Георги), Гюра (< Георги), Георгий/Георгии/Геоги/Георги/
 Георгис, Гера/Геро/Герго (< Герасим или Георги) Гмитра (< Димитра),
 Горчо (< Григор), Глигоръ/Григоръ, Глигория, Димитрана/Димитана,
 Димитаръ/Димитъръ/Димитрија, Димка (< Димитрана), Дафина,
 Евгения, Елена, Елица, Еленко, Еленка, Евда (< Евдокия), Ерина (ум.
 Ирина), Ефтим (< Евтимий), Зойка (< Зоя), Иота/Йота (< Панайот),
 Кота (< Костадин < Константин), Кира/Кирилъ, Кирлъ/Кирко, Киро
 (< Кирил), Кирика, Коца (< Коста), Костадинъ, Костадинка, Кола (<
 Никола < Николай), Катерина (< Екатерина), Коста (< Костадин),
 Лека/Леко (< Алекси/Александър), Лука, Мита (< Димитар), Лена
 (< Елена, Магдалена, Милена), Лидия, Методия (< Методий), Минка
 (< Мина), Митко (деминут. от Мито < Димитар), Миронка (< Миро-
 на), Магда (< Магдалена, Магдалина), Нака/Нако (< Янаки или Най-
 ден), Недко/Нетко (< Неделко), Наца Нацка, Нацко, Никола, Николия,
 Наста (< Анастасия), Николика, Никифоръ, Николица, Олимпия,

Параскева, Петар/Петъръ/Петръ/Петъръ, Петра, Перка, Пека (< Петка), Перча/Перчо (< Пера/Перо < Петар), Рангел (< Архангел < Ангел), Риста/Ристо (< Христа), Сотиръ, Сота (< Сотир), Сараскева (ум. Параскева), Севка, Седевка, Сева (< Сева < Севаста, Себастиана), Спасенъ, Спаса, Симка (< Сима < Ефросима), Софийка, Софика, Софа, Софка, Савка (< Сава < Саватий, Сават), Стефан, Стефана, Ставри, Савета (< Елисавета), Стефка/Стевка, Сандо/Санда (< Александар), Тодоръ/ь, Тудорка, Тодорка, Торка (< Тодорка), Таска (< Анастаска < Анастасия), Христо, Янинка, Янка (< Яна).

Старојеврејска: Анка (деминутив од Ана), Ана, Аврамъ, Адамъ, Давидко/Давитко (< Давид), Данаилъ (< Даниел), Иванъ/Иванко, Иванче/Иванчо, Иванка, Илија/Илиа, Иордан, Иорданка, Иосиф, Иован (< Йоан), Йован, Йованка, Йорда (< Йордана), Йорданъ, Лазаринка, Миша (< Михаил), Мариа/Марија, Мана (< Емануел или Томан), Маноилъ/Манолъ (< Емануел), Минко (< Мино < Михаил), Михаилъ, Мара (< Мариа или Тамара), Марика, Марица (< Мара < Мариа или Тамара), Симо (< Симеон, Симон), Сара, Симионъ, Симионка, Сара, Лиля (< Илија).

Прабугарска имена: Асенъ, Аспарухъ, Боризъ/Борисъ, Бояна.

Латинска имена: Виктория, Марко, Марина, Мартин, Наталија, Павла, Павелъ, Северинка (< Севера < Север), Фиктория (ум. Виктория), Юлка (< Юлија), Юлијана.

Итал.: Бета (< Елизабета), Вета (< Елисавета < Елизабета).

Западноевропејски: Елеонора, Напалеонъ/Напалионъ, Олга (од сканд. Heilga), Суска, Суса (< Суса < Суза < Сузана).

Персијског порекла: Севдена, Севда.

3. Закључне напомене

На основу увида у антропонимски корпус датог ареала, сагледавања његове укупности с једне стране и аналитичког прегледа с друге стране, овај веома занимљив антропонимијски материјал је показао све оне ономастичке, етнокултурне и језичко-историјске особености које би, вероватно, показали и други слични ареали који се налазе у граничним државним међупросторима. Именослов села Смиловци је анализиран у оним оквирима који су захтевали, не само

ономастички већ и етноисторијски и географски чиниоци. Преовлађујуће бугарско становништво је у овом ареалу оставило је преовлађујуће особености именослова бугарског језика, што нам је наметало обавезу да се претежно ослонимо на радове бугарских ономастичара и етимолога. Истина, код двоосновинских општесловенских имена указали смо, на основу досадашње литературе и на њихову распрострањеност. У радовима ове врсте је и занимљиво сагледати колико јесу језици у контакту, нарочито на основу морфонолошких шавова на структури самог онима, остављали трагова на ову антропонимску категорију. Да би се избегло непотребно етимологисање, ослонили смо се на решења из постојеће литературе, мада сагледавање изоглосне границе појединих имена, уз јасно омеђене лингвистичке критеријуме, а уз поштовање свих социокултурних посебности говорника, могло би дати значајне доприносе сагледавању прожимања српско-бурског именослова. Овај рад и представља тежњу за отпочињањем будућих ономастичких истраживања у том правцу.

БИБЛИОГРАФИЈА

Андрейчин, Л. 1961 – Любомир Андрейчин. Българските собствени имена – В: На езиков пост. Държавно издателство „Наука и изкуство“, София, 1961, 141–147.

Бориш, В. 1987 – Вогуњ, W., Pitanja rekonstrukcije praslavenskih osobnih imena. – У: Зборник шесте југословенске ономастичке конференције. Београд, 1987, 217–220.

Босанац, М. 1984 – Milan Bosanac. Prosvjetin imenoslov. Zagreb, 1984.

Грковић, М. 1977 – Милица Грковић. Речник личних имена код Срба. Београд, 1977.

Грковић, М. 1983 – Милица Грковић. Имена у Дечанским Хрисовулама. Нови Сад, 1983.

Заимов, Й. 1988 – Йордан Заимов. Български именник. Издателство на БАН, София, 1988.

Златковић, С., Васев, Ц., Видаковић, Г. 1989 – Србислав Златковић, Цветан Васев, Гаврило Видаковић. Димитровград 1877–1945. Београд, 1989.

- Иванова, Н., Радева, П.** 2005 – Недялка Иванова, Пенка Радева. Имената на българите. Издателство „Абагар”, Велико Търново, 2005.
- Илчев, Ст. 1969** – Стефан Илчев. Речник на личните и фамилните имена у българите. Изд. на БАН, София, 1969.
- Илчев, Ст. 1959** – Стефан Илчев. Из българската антропонимия – В: Български език год. IX кн. 1, Изд. на БАН, София, 1959, 20–24.
- Јовићевић, Р.** 1987 – Радојица Јовићевић. Лична имена у старословенском језику. Београд, 1988.
- Ковачев, П.Н.** 1987 – Николай П. Ковачев. Честотно-тълковен речник на личните имена у българите. Държавно издателство „Д-р Петър Берон”, София, 1987.
- Маројевић, Р.** 1984 – Радмило Маројевић, Словенски антропоними. – У: Онаматолошки прилози V, Београд, 1984, 183–195.
- Николов, Б.** 1963 – Богдан Николов. Хронология на по-важни събития в Димитровградско 1933–1961. Ниш, 1963.
- Николова, В.** 2001 – Весна Николова. Микротопонимията в Забърдието. – В: Мост 166–167, Ниш, 2001, 184–198.
- Петровић, П.** 1979 – Петар Петровић, Понишавље у Античко доба (неки аспекти археолошке топографије пиротског краја) – У: Пиротски зборник 8–9, Пирот, 1979, 177–184.
- Пешикан, М.** 1982–1983 – Митар Пешикан. Зетско-хумско-рашка имена. – У: Онаматолошки прилози III–IV, САНУ. Београд, 1982–1983.
- Пешикан, М.** 1991 – Митар Пешикан. Имена и наше доба. – У: Гласник одјељења уметности 10, ЦАНУ. Титоград, 1991.
- Райчевски, С.** 2008 – Стоян Райчевски. Царибродските българи. София, 2008.
- Симеонов, Б.** 2008 – Борис Симеонов. Прабългарска ономастика. Фондация „Българско историческо наследство”, Пловдив, 2008.
- Стоянов, Ст.** 1985 – Стоян Стоянов. Български лични мъжки имена, образувани с наставка *-ан*, *-јан*. – В: Славистичен сборник (посветен на IX международен конгрес по славистика в Киев, 1983) Изд. на БАН, София, 1985, 147–151.
- Ћирић, В. Ј.** 1979 – Јован В. Ћирић, Насеља горњег Понишавља и Лужнице. Порекло и истраженост. – У: Пиротски зборник 8–9, Пирот, 1979, 121–174.

Ћорић, Б. 1992 – Божо Ћорић. Антропоними и творба речи. – У: Књижевност и језик XXXIX/1, Београд, 1992, 29–37.

Шимундић, М. 1988 – Mate Šimundić. Rječnik osobnih imena. Zagreb, 1988.

Шћепановић, М. 1997 – Михаило Шћепановић. Именослов ваљевске Петнице. Београд, 1997.

БЕЛЕЖКИ

- ¹ Димитровград је центар субрегионалног простора горњег Понишавља и седиште истоимене општине. До 1950. године његово име је Цариброд, а од наведене године у употреби је његов садашњи назив (по Георги Димитрову).
- ² У постојећим записима као и у стручној литератури прихваћена је подела општине Димитровград на пет мање просторних целина: *Горње Понишавље, Горњи Висок, Забрђе, Бурел и Дерекул*. *Забрђе* је крај између *Димитровградског Понишавља* и *Видлича*. *Забрђу* припадају следећа села: *Петрлаш, Радејна, Бребевница, Пртопопинци, Смиловци, Височки Одоровци, Гуленовци, Мазгош и Моинци*.
- ³ В. др Јован Ћирић, *Пиротски зборник* 8–9, 1979, стр.121.
- ⁴ Радна рента, позната у овом крају као *ангарија*, која се састоји у давању радне снаге за обављање разних послова на поседу спахије (косидба, вршидба, чување стоке, сеча дрва и др.).
- ⁵ Указом Кнеза Александра I од 19. августа 1879 год. О стварању нових околијских центара у Бугарској, од истог дана у Цариброду се установљава околијска управа при Софијском округу, а према пројекту закона о административној подели Кнежевине Бугарске априла 1880 год. Околија Цариброд је у саставу Трнског округа, (В. Стојан Райчевски, Царибродските българи, Софија, 2008, 25). 1. децембра 1898 год. IX Обикновено народно сјбрание усваја Закон о променама закона о административној подели кнежевине Бугарске, по коме се Царибродска околија одваја од Трнског округа и припаја Софијском (В. Стојан Райчевски, Царибродските българи, Софија, 2008,49).
- ⁶ Шехирћој, Шехир ћој – представља турски назив за Пирот, а у преводу значи: варошко село, мања варош. На научном скупу одржаном у Пироту 23–24. 12. 1977. год. дато је тумачење, превод у смислу „царско“, „престоничко“ село. Каза Шехир ћој је подручје управне власти пиротског кадилука. (В.Ј.В.Ћирић, Насеља Горњег Понишавља и

Лужнице. Порекло и истраженост, Пиротски зборник 8–9, Пирот 1979, 176).

⁷ В. Босанац 1984, Грковић 1977, Шимундић 1988 и др.

⁸ Детаљан преглед постојећих тумачења имена *Аспарух* даје Борис Симеонов (В. Б. Симеонов, *Прабългарска ономастика*, Пловдив, 2008, 146–157).

⁹ Код Н. Иванове и П. Радеве налазимо да је име *Асен* вероватно туранског порекла и претпостављају да значи *хубав* (Н. Иванова, П. Радева, *Имената на българите*, Велико Търново, 2005, 70); Исп. и напомену 7 у овом раду.

¹⁰ Заимов га везује за словенско име *Борислав* (Заимов 1988: 29). О словенској, монголској, туранској и иранској хипотези о пореклу и значењу имена *Борис*, в. Б. Симеонов, *Прабългарска ономастика*, Пловдив, 2008, 177–179).

¹¹ Мада се у српском именолову ово име повезује према времену рођења (Велигден – Васкрс). В. литер. на карају рада.

¹² Н. П. Ковачев наводи постојање двојних личних имена која нису својствена бугарској антропонији и забрањена су нормативним документима као и новообразована имена у бугарском језику. Тенденција стварања нових имена код Бугара појавила након социјалистичке револуције нпр. Велиденка од Велика и Младенка, Цветалин од Цвета и Светлин и др. (Н. П. Ковачев : 1987)

Др Михаило Шћепановић, Ивана Давитков
Филолошки факултет, Београд; ivadavitkov@gmail.com